

Marita G. Schmitz

"Ilun" Bikiaren Sedukzioa

Nire biki arimaren ipuina
- benetako istorio bat -

"Ilun" Bikiaren Sedukzioa

19 urte bete eta gutxira izan zen... nire lehenengo mutil-lagunarekin hautsi ondoren, eta harekin bizitzera joateko asmoa nuen, hain zuzen ere. Gurasoen etxetik nire lehenengo apartamentura joan nintzen bizitzera. Independentea izan eta lan-lekutik gertu bizi nahi nuen. Batez ere, erabat uko egin nien gurasoei ostatu eta mantenurako dirua emateari. Hori baitzen hemendik aurrera egingo nuena.

Alde egin baino aste batzuk lehenago, lagun batek gure hirian egiten zen konferentzia-dei moduko baten berri eman zidan, non jende askok elkarren artean aldi berean hitz egin zezakeen. Probatu egin behar nuen.

Ondo pasatu nuen, denak elkarren gainetik hitz egiten ari ziren. Gero, ezizen bat asmatu behar izan nuen, inork ez baitzuen bere benetako izena erabili nahi. Jende gehienak animalien izenak edo filmetako pertsonaien izenak zituen.

Oso dibertigarria da, eta talde gisa elkartu nahi genuela heatz egin genuen.

Hainbat telefono zenbakitara deitu genezakeen, eta bai, benetako klikak sortzen hasi ziren, aldizka biltzen zirenak. Gehienok ados geunden bilgune galdetu adostu Genoen, eta gero elkartu ginen. Lehenengo bileran, gutxi batzuk baino ez ginen, agian 10-15 pertsona desberdinetakoak.

Lehenengo bilerara joan aurretik, ahots oso atsegina galdetu nuen nire izena deitzen nuen. Berehalako konexioa egon zen bileran, denok oso ondo moldatzen ginen. Bilera dibertigarria izan zen. Orain, izenez eta ahots askotaz gain, jendea ere ikus daitekeen. Noski, batzuk oso Bestelako irudikatu genuen. Oso dibertigarria isan zen, eta denok ondo pasatu gozatu.

Ondoren, maizago elkartu ginen; behin baino gehiagotan patinatzeko, best batean beste zerbait gehiago eta berriketan ari, normalean ohiko bilgune (bistro/kafetegian).

Hor zegoen – behin eta berriz – ahots hura, orain nire izena ere deitzen zuena – orain banekien norena zen. Eta nik ere galdetu egin eta haren izena deitu nuen.

Elkar asko gustatzen zitzaigun. Esan bezala, nik 19 urte besterik ez nituen eta berak 25. Ez nekien zer pentsatu. Lagunak bezala ginen; eta nire lehenengo mutil-lagunarekin hautsi berri nuen, ia bi urtez elkarrekin egon ginenarekin. Goian azaldu dudan bezala, etxetik joan berria nintzen eta bizitzaz gozatu nahi nuen: dantzara joan eta jendea ezagutu. Dena pentsatzen nuen, harreman serio bat berehala hastea izan ezik. Oso kontuz ibiltzen ginen elkarren artean.

Hala ere, ohartu nintzen nire izaerak eta bizitzeko grinak liluratuta zeudela. Eta abenturak erakartzen ninduen.

Beraz, noizean behin elkar hartzen genuen etxean elkarrekin biltzeko leku batera joateko, edo etxera eramaten genuen autoz.

Arrazoiaren batengatik, ez zuen inoiz mugimendurik egin.

Berarekin arraro samarra zen. Behin, elkarretaratze batean, besoa sorbaldan jarri nion... baina ez zidan erantzun.

Beno, neure buruari esan nion: "Bai, lagunak besterik ez gara, eta dena ondo dago".

Baina orduan sentimenduak azaleratu ziren: agian ez nintzen nahikoa ona, agian ez nuen berea bezain lan bikaina. Oso mutil eta lagun sentitzen nintzen. Agian ez nintzen bere emakume motakoa, edo ez nintzen nahikoa emakume itxurakoa.

Garai hartan, ez nuen askorik pentsatzen zergatik ginen hain hurbil. Baina telefonoz bere ahotsa entzutea beti zen magikoa, ia ezinezkoa.

Han eta han joaten nintzen elkartzeko lekuetara, nahi nuen lekura edo gustuko nituen gauzak egitera.

Ordurako lagun bat ere egin nuen han. Askotan joaten nintzen berarekin dantzatzera asteburuetan, batzuetan dantza klub batera, batzuetan diskoteka batera. Batzuetan bera ere etortzen zen.

Bilkurak gutxiago egin ziren, eta denbora gehiago ematen nuen nire neska-lagunarekin.

Batzuetan asteburuetan autoz joaten ginen haren edo nire gurasoen etxera eta han klub batera joaten ginen.

Bilkurak denbora batez jarraitu zuten, eta elkar topatzen genuen etengabe.

Norbaitek esan zion mutil-lagun berria nuela, eta ordutik aurrera, kasualitatez bakarrik ikusi genuen elkar. Ez zegoen inoiz berarekin elkarriketa pertsonal/pribatu bat izateko aukerarik; beti zegoen beste jende bat inguruan.

Orduan, beste bilgune batera joan nintzen, beste telefono zenbaki batera. Eta, hain zuzen ere, han topatu nuen berarekin. Ikusi nuenean, esan nezakeen gauza bakarra hau izan zen: "Ai, zu zara berriro!". Egia esan, pixka bat iraindu nintzen, funtsean ez baitzidan jaramonik egiten. Ez nekien mutil-lagun berria nuela uste zuenik. Beste emakume gazte batekin elkarriketa oso intimo batean murgilduta zegoen.

Beno, azkenean pixka bat jeloskor nengoela uste dut.

Duela gutxi konturatu zela jakin nuen, ordea, azken kontaktua izan genuenetik.

Gutxitan egiten genuen topo elkar jada; denbora dezente igaro zen, gutxienez bi edo hiru urte, bazkaltzeko atsedenaldira erosketak egiten ari ginela elkar topatu genuenetik.

Deserosoa izan zen, funtsean, bakoitza non lan egiten eta bizi zen hizketan ari ginen.

Baina uste dut pixka bat tartamudeatu nintzela. Ez dakit. Oso pozik nengoen berriro ikustear. Bazkaltzeko atsedenaldi laburra besterik ez genuenez eta biok erosketak egiten ari ginenez, nahiko azkar banandu ginen, telefono zenbakiak trukatu gabe. Ordurako herriko beste auzo batean bizi zen, eta ni jada landara joan nintzen mutil-lagun berri batekin egoteko. Eta denbora guztian hirian lanean ari nintzen.

Nolabait, bilera hark ez ninduen bakean utziko. Behin eta berriz pentsatzen nuen horretan. Bere aurpegia ikusten nuen nire buruan —niri irribarre egiten zidan modua—. Ez ninduen joaten uzten —iman bat bezala zen. Zer zen hori?

Uste dut urtebete inguru geroago berriro ikusi nahi nuela pentsatu nuenean —nahiz eta oraindik beste harreman horretan egon.

Baina nolabait erakarri ninduen berriro ikusteak. Ea gehiago ote zen ikusteko. Jakin-mina nuen eta bere aurpegi irribarretsua ikusten nuen nire buruan. Zein pozik zegoen ni berriro ikustear. Hmm, benetan jakin nahi nuen ea gure artean zerbait ba ote zegoen —ea adiskidetasuna baino gehiago ba ote zegoen.

Baina nola egin behar nuen hori? Ezin nion zehazki esan nire egungo mutil-lagunari: "Garai bateko lagun zahar bat bisitatzera noa..."

Baina hala ere aukera aprobetxatu eta asteburu batean hara joan nintzen autoz —45 minutuko autoa—, nire mutil-laguna etxean ez zegoenean.

Bere apartamentuan sartu nintzen, eta bisita gidatua egin zidan. "Apartamentu polita", esan nion. Eta gero —jakin behar nuen— nola erreakzionatuko zuen?

Ezpainetan musu eman nion. Baina beldurra baino ez nion ikusi begietan. Galdetu zidan ea geratu nahi nuen, baina ezin nuen ulertu bere begietako beldurra, eta, aldi berean, beldur nintzen —etxean aurkitu nindutela, faltan botatzen nindutela jada, eta arazoak izango nituela gehiago kanpoan geratzen banintzen. Gainera, sentimendu ezagun hori itzuli zen: benetan serio ari ote zen? Nahikoa ona nintzen berarentzat, nahikoa femeninoa eta nahikoa erakargarria? Lehenago izan nuen sentimendu bera itzuli zitzaidan.

Azkar agur esan nion. Kotxera itzuli eta etxera joan nintzen.

Neure buruari esan nion: "Ez, azkenean ez dago ezer hor, eta kitto".

Geroago, egun edo aste batzuk geroago —ez naiz zehazki gogoratzen orain— gutun bat idatzi nion. Lehenik, nire itzultzaile helbidea idatzi nuen, gero marratxo bat egin nuen. Bidali nuen. Hori izan zen dena.

Bi urte inguru geroago, garai hartako nire mutil-lagunarekin ezkondu nintzen, baina ezin nuen burutik kendu. Pentsatzen eta amesten jarraitu nuen zer gertatuko zen geratu izan banintz. Beno, uste dut ez dudala inoiz jakingo, pentsatu nuen.

Beno, zazpi urte bakarrik egon nintzen nire mutil-lagunarekin garai hartan (ezkontza barne). Gero engainatu ninduen. Etxetik joan nintzen. Dibortziatu ginen.

Gero, berriro ere hura aurkitzen saiatu nintzen (nire telefono-ahots atsegina). Baina ez nuen telefono-zenbakirik —eta ez zen han bizi ere egiten. Beno—, baina bere gurasoen telefono-zenbakia aurkitu nuen telefono-liburuan.

Une batez pentsatu nuen —gero egin nuen. Bere gurasoen etxera deitu nuen.

Bere amak erantzun zuen telefonoa. Berarekin galdetu nuen eta ea bere telefono-zenbakia eman ziezadakeen. Baina esan zidan: "Orain neska-lagun oso jeloskor batekin dago". Eta ez nuela harekin harremanetan jarri behar saiatu behar. Horregatik ez nuen bere telefono-zenbakia lortu.

Ez naiz zehazki gogoratzen orain, baina uste dut nire telefono-zenbakia utzi niola, nirekin harremanetan jar zedin.

Beno, zer pena. Gustatuko litzaidake berarekin hitz egitea garai hartakoaz eta nola pentsatzen

nuen etengabe. Jakin nahi nuen nola zegoen eta ea nik bezala sentitzen zuen.

Zoritxarrez, nire bilaketa ez zen arrakastatsua izan. Internet?! - Bai, garai hartan horrelako zerbait existitu izan balitz, agian aurkitu izango nuen.

Zoritxarrez, ez nuen kasualitatez topatu, eta ez nekien non lan egiten zuen orain, lehen lan egiten zuen enpresa ez baitzen existitzen.

Beraz, hori zen dena! "Beno, pozik egon beharko luke", esan nion neure buruari.

Orduan, bi urte inguru geroago, mutil-lagun berri bat ezagutu nuen. Urtebete inguru igaro ondoren elkarrekin bizitzera joan ginen, ezkondu eta hamar urte inguru egon ginen elkarrekin.

Baina oraindik ere beragan pentsatzen aurkitu nuen neure burua. Eta berarekin nolakoa izango